

Рівні розвитку мотивації професійного самовдосконалення	Етапи експериментального дослідження	
	Початок дослідної роботи	Завершення дослідної роботи
Елементарний	15%	
Базовий	30%	10%
Досконалий	55%	70%
Творчий	----	20%

Порівняльний аналіз результатів дослідження на початку і після завершення дослідницької роботи показав, що має місце тенденція до позитивних зрушень у професійальному розвитку вчителів. Це дає підстави стверджувати ефективність у гіпотезі припущень щодо моделі управління процесом професійного розвитку педагогів.

Таким чином, ми бачимо, що вчителів зріс інтерес до професійного самопізнання, змінилося ставлення до образу „Я і моя професія“ – а це першим кроком до самопізнання і до професійного росту. А також зросло прагнення до самоаналізу а педагогічній діяльності.

Література

1. А.А. Дубасенюк. Психолого-педагогічні фактори професійного становлення вчителя. – Житомир, 1995
2. Професійна підготовка педагогічних працівників. Науково-методичний збірник. Київ-Житомир – 2000.
3. Волкова Н.П. Педагогіка: Посібник для студентів вищих навчальних закладів. – К.: Вища школа, 1995. – 237 с.

ОСОБЛИВОСТІ РОЗРОБКИ ЦІЛЬОВОГО ТА ЗМІСТОВОГО КОМПОНЕНТІВ У ПОБУДОВІ СПЕЦКУРСІВ

Крат Р.В. (Полтава)

Основна ідея оновлення напрямку підготовки спеціалістів відповідно до кредитно-модульної системи освіти, полягає в індивідуалізації освіти, збільшенні її функціональності та ефективності. Тому, значної уваги у вищій школі заслуговують спецкурси та курси за вибором, покликані деталізувати, конкретизувати аспекти професійної діяльності, розкривати основні перспективи розвитку науки, її невирішені проблеми, розвивати уміння зважувати альтернативні тлумачення, бачити і знаходити неординарні, нестандартні шляхи розв'язку проблем тощо.

Але питання планування і розробки спецкурсів залишається варіативним і альтернативним для кожного навчального закладу. Державні програми відсутні, викладачі розробляють їх індивідуально, враховуючи специфіку спеціальності, або ж запозичують авторські програми. Постає проблема єдиного алгоритму побудови спецкурсу з урахуванням основних завдань і вимог.

Спецкурс являє собою системне утворення, що включає: 1) цільовий; 2) змістовий; 3) процесуальний та 4) результативний компоненти [3].

Пропонуємо розглянути особливості розробки цільового та змістового компонентів спецкурсу на прикладі спецкурсу "Використання інформаційних комп'ютерних технологій та телекомунікаційних систем у вихованні школярів" в рамках педтехнологій.

Перш за все, необхідно визначити методологічну основу побудови моделі спеціальної підготовки. В основі моделі повинні розміщуватися базові дисципліни, в ході вивчення яких у студентів формуватимуться знання та вміння, що використовуватимуться як опорні при засвоєнні змісту спецкурсу.

Так, при вивченні соціально-гуманітарних дисциплін у майбутніх вчителів складеться поняття про соціокультурну та економічну обумовленість інформатизації і комп'ютеризації всіх сфер діяльності людини, в тому числі й професійно-педагогічній. В ході вивчення студентами курсу основ інформатики та обчислювальної техніки у них сформується інформаційно-комп'ютерна грамотність [1]. При вивченні психолого-педагогічних дисциплін студенти засвоють наукові основи організації виховання в сучасних умовах. В курсі педагогіки майбутні вчителі оволодіють технологіями навчання і виховання школярів в процесі засвоєння ними змісту конкретної навчальної дисципліни. [2]. Але, слід зазначити, що викладання базових дисциплін здійснюється без урахування принципу поліпредметної інтеграції в контексті підготовки майбутнього педагога до використання інформаційно-комп'ютерних технологій (ІКТ) в педагогічній діяльності. Це підсилює актуалізацію спецкурсу і обумовлює необхідність розглядати його як основний компонент спеціальної підготовки майбутнього педагога до використання ІКТ у вихованні школярів.

Цільовий компонент спецкурсу є системоутворюючим. Він детермінує зміст і склад всіх інших компонентів і об'єднує їх в єдине ціле [3].

Особливості **цільового** компоненту обумовлені комплексом соціально-економічних та професійно-педагогічних вимог до сучасного вихователя. Цільовий компонент виступає в єдності трьох своїх складових:

- цільового об'єкта, що розкриває рольові позиції студента, на формування яких спрямована педагогічна дія;
- цільового предмета, що описує зміст компонента особистісного потенціалу майбутнього педагога, що піддається педагогічному перетворенню;
- цільової діяльності, що конкретизує систему дій викладача, забезпечуючи формування цільового предмета.

Таким чином, цільовий компонент цього спецкурсу можна сформулювати так: підготувати майбутнього педагога до виховання школярів в умовах комп'ютеризації педагогічного процесу.

Змістовий компонент. Поставлена мета може бути реалізована за умови засвоєння студентами наступних блоків інформації:

1. актуалізація проблеми підготовки майбутнього педагога до використання ІКТ у вихованні школярів;
2. психологічний блок;
3. педагогічний блок;
4. техніко-технологічний.

Матеріал блоку актуалізації спрямований на створення у майбутніх педагогів позитивної установки на вивчення матеріалу спецкурсу, формування у них переконань про педагогічні переваги ІКТ, доказ того, що підготовка педагога до здійснення комп'ютеризованого навчально-виховного процесу є невід'ємною часткою його професійної компетентності.

Навчальний матеріал психологічного блоку спрямований на формування у майбутнього педагога знань психологічних основ виховання і використання ІКТ в процесі його реалізації.

В педагогічному блоці розкривається сутність ІКТ як виховного засобу, мета використання цих технологій у вихованні школярів, принципи організації комп'ютеризованого педагогічного процесу, найбільш ефективні методи, засоби і форми організації виховання в умовах комп'ютеризації [2].

Техніко-технологічний блок, як основний і найбільш складний, доцільно побудувати за модульним типом, оскільки студенти різняться між собою за рівнем своєї інформаційно-комп'ютерної грамотності, включивши до першого модуля матеріал, що розкриває призначення засобів нових інформаційних технологій, їх експлуатаційні характеристики, правила безпечної та ефективної роботи з ними; в другому – математичні можливості комп'ютера; в третьому – особливості проектування об'єктів і явищ за допомогою комп'ютера; в четвертому – правила формулювання інформаційного запиту і пошуку необхідної інформації в електронних базах даних; в п'ятому – способи представлення інформації, її редагування за допомогою комп'ютера та основи програмування.

Отже, для забезпечення максимальної результативності спецкурсу необхідно враховувати особливості цільового та змістового компонентів; змістову базу спецкурсу повинні забезпечувати блоки актуалізації, психологічний, педагогічний та техніко-технологічний.

Література

1. Попкова Е.В., Аранская О.В. Подготовка учителя естествознания к формированию информационно-компьютерной грамотности старшеклассников. Витебск, 2003. – 190с.
2. Журавлёв И.К., Лернер И.Я. Современный урок – реализация успешно организованного процесса обучения // Теоретические основы процесса обучения в современной школе. – М., 1989. – С.280-301.
3. Левина Т.Т. Технологии профессионального педагогического образования: Учебное пособие для студентов вузов. М.: Академия, 2002. – 272с.

СТУДЕНТСЬКЕ НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ПОЛТАВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО ПЕДАГОГІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ В.Г. КОРОЛЕНКА: ШЛЯХИ СТАНОВЛЕННЯ

Кращенко Ю.П. (Полтава)

Актуалізація значущості студентських самоврядних організацій, зокрема наукового профілю, зумовлена необхідністю залучення майбутніх спеціалістів до пошукової діяльності на основі принципів добровільності та зацікавленості. Це підтверджується відповідними актами Міністерства освіти і науки України, кількість яких останнім часом збільшилася.

Як осередок молоді, схильної до наукової діяльності, засіб її підтримки та розвитку виникло Студентське наукове товариство (СНТ) в Полтавському державному педагогічному університеті імені В.Г. Короленка. Ініціатива студентства та підтримка ректорату – два детермінуючі фактори становлення СНТ як якісно нової, власне студентської самоврядної структури, котра має свої відділення на всіх факультетах.

Досвід діяльності студентських самоврядних організацій наукового профілю на цей час мали деякі факультети (зокрема, природничий, історичний, філологічний). Виникла «висхідна течія», що вилилась в утворення загально-університетського Студентського наукового товариства. У жовтні 2006 року було створено організаційно-робочу групу по проведенню установчих зборів СНТ, нею було розроблено статут та основні напрямки діяльності Товариства. 17 листопада минулого року їх було доповнено та затверджено. Двоє представників СНТ наказом ректора введено до складу вченої ради університету.

Керівним органом СНТ є Рада товариства. Кожне факультетське відділення СНТ університету репрезентоване в складі Ради двома студентами. Засідання є відкритими, кожен бажаючий студент чи викладач може долучитися до обговорення рішень.

Вектор розвитку СНТ спрямований на утвердження пріоритетних загальнонаукових і гуманістичних цінностей у студентському середовищі. СНТ створилося та діє на засадах добровільності, спільності інтересів, рівноправності, взаємоповаги її членів, самоврядування, законності та гласності.

Головними завданнями СНТ є:

- створення умов для виявлення кожним студентом своїх науково-дослідницьких і пошукових здібностей і обдарувань;
- формування у студентів навичок науково-організаційної та педагогічної діяльності;
- підготовка резерву кадрів для викладацької та наукової роботи в майбутньому;
- розвиток усіх форм науково-дослідницької роботи студентів (далі НДРС);
- вивчення та популяризація позитивного досвіду НДРС;